

Flavius Ardelean

*Câteva
feluri
de a
dispărea*

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARDELEAN, FLAVIUS

Câteva feluri de a dispărea / Flavius Ardelean.

- București : Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0638-8

821.135.1

Flavius Ardelean

CÂTEVA FELURI DE A DISPĂREA

© Nemira, 2019

Redactor: Eli BĂDICĂ

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Viorica DUMITRESCO

Tiparul executat de tipografia GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0638-8

Cuprins

Cunoaște-te pe tine însuși	5
Cel care dărâmi templul și-n trei zile îl zidești	39
Domnul Katabasis în orașul nostru.	59
În Oglinzi, oglinzile	87
Toată bezna din ochii lor	149
Inima mare, neagră, putredă, urât mirositoare	170
Din somnul său în alambic	203

Cunoaște-te pe tine însuși

*There came a moment that you couldn't tell.
And then they clearly flew instead of fell.*

(HOWARD NEMEROV, *Because You Asked
About the Line Between Prose and Poetry*)

Aici nu mă poate găsi. Am făcut tot ce-mi stătea în putere să fiu sigur că aici, unde mie mi-ar fi greu să mă găsesc, nu mă va urmări. Ultimele zile îmi dau dreptate: nu e nici urmă de el prin jurul centralei. Am ales bine. De trei zile nu mișună nimeni pe aici. E un cartier aproape gol; de aici de jos, văd geamurile negre, ca zeci de găvane căscate în blocuri ca niște căpățâni de uriași. În prima zi, mi-a fost dat să văd un singur om, dar nu era el, ci un boschetar cu pungi și cartoane, cu un maidanez murdar în urma lui. De când l-am alungat mârâind la el, nu s-a mai întors.

E liniște acum. Doar noaptea aud camioane în depărtare gonind pe centura de dincolo de blocuri, șoferi obosiți și transpirați în cabinele lor fierbinți, duhori. E ca și cum aș fi acolo, cu ei, e ca și cum nu aș fi aici, atât de sigur sunt că aici, în centrală, nu mă poate găsi. Nu *mă* pot găsi. Dar mint; după cum mă cunosc, îmi voi da de urmă...

Prăbușirea mea a început cu aproape o jumătate de an în urmă. Pe atunci, totul părea să fie nemișcător, iar tot ce reușea să se urnească o făcea doar pentru că împingeam eu. Când mă obosea, opream totul. În seara în care a început sfârșitul meu, în acea seară în care am înțeles că nu sunt singur, voiam ca totul să se miște, așa că am împins. Am terminat sculptura pe la șapte seara; încerc să-mi amintesc ce era, dar toate statuile mele îmi par acum atât de străine... Le văd siluetele în atelier, trupurile lor dure și reci pe sub straturi de nailon, dar nu le zăresc fețele. E mai bine așa. Oricum, nu mai contează decât un singur chip: al meu. De el știu că trebuie să mă feresc.

Am tras folia peste statuie și am pus-o într-un colț, lângă celălalte. În câteva zile, trebuiau să vină după ele. Nu le-aș fi dus dorul, dar mă întreb dacă ele îmi simt lipsa acum, când stau uitate pe sub plastic, pe întuneric, înecate încetul cu încetul în praf.

Țin minte că am stins lumina în atelier fără să știu că nu aveam să mă mai întorc vreodată acolo. M-am oprit la chioșc, am cumpărat o sticlă de votcă și, strângând-o la piept ca pe un prunc, am pornit spre apartamentul lui Mihnea. Am luat și țigări, de care mi-e cam dor astăzi, când toate mă ustură și toate stau locului. Privesc spre geamul spart. E liniște. Încerc să-mi

imaginez camioanele, dar nu le văd. Închid ochii, aş vrea să-i zăresc pe cei din cabine, chipuri obosite, cearcăne ca insule părăsite, şoferi frământând volanul, ceva ce acei bărbați pot, în sfârșit, controla. Îmi doresc să văd de unde vin și încotro se îndreaptă. Sunt depărtări care există doar pe timp de noapte; ziua, unele locuri dispar ori sunt înlocuite de altele. Unii dintre noi o știm, dar nu o spunem. Iar când o facem, în cele din urmă, suntem nevoiți să ne refugiem chiar în acele topografii evazive de care numai noi știm.

Pe atunci fumam mult. Fumam și în drum spre Mihnea, care era și înclin să cred că mai e și acum un soi de patron al artelor deocheate. Toca banii lui taică-său pe muzicieni cărora le cumpăra instrumente, pe pictori cărora le plătea pânze pe care nu le expuneau niciodată (tapetul său era prea scump pentru a fi acoperit), dădea de băut scriitorilor – veșnic combustibil – și îi găzduia în garsonierele sale împrăștiate prin tot orașul. Îl știu pe Mihnea de când eram mici, ne jucam împreună, ne-am spart capetele în aceleași locuri, râdea de numele meu și ne frecam puțele prin beciuri întunecate. Am știut mereu că îmi voia binele, iar când am mai crescut, am și *simțit* că îmi voia binele, dar niciodată nu mi-am imaginat că, dacă voi deveni artist, binefacerea sa va veni purtând acest chip. *Chipul meu*. Nu îl urăsc pe Mihnea, dar cred că, dacă voi mai ieși vreodată de aici, nu-mi rămâne nimic altceva decât să-lucid. Acum știu cum se face. Nu e prea greu.

Când am ajuns la Mihnea, petrecerea era în toi și deja ostentivă. Încă din prag, am deschis sticla și am tras un gât de votcă, ca din aer proaspăt. Îmi deschisese un prăjit, pe care îl mai văzusem deseori pe acolo. Când am întrebat de Mihnea, și-a

dus degetul la nas și a tras, mucii i-au fluierat îndesați în nări, și a arătat spre sufragerie. M-am pus pe băut. După vreo oră, a venit și Mihnea la mine, cu ochii roșii, îi văd și acum; m-a recunoscut, m-a luat în brațe și a zis:

– Ce bine c-ai venit, bă! Azi îți fac cunoștință cu cineva.

Apoi, s-a întors în mulțime, a dat muzica mai tare și și-a făcut un pai din mers. Eu sugeam din votca mea, camera se cam mișca, eu mă țineam de sticla mea, ca de-o baliză. Mulțimea mă împingea, pluteam prin ea. Era tare obositor. Am văzut-o pe Jeje, cu pielea ei neagră, transpirată. În jurul ei, roiau câțiva distruși, dar de cum m-a văzut, i-a dat la o parte și a venit la mine. A luat o gură din votcă, a strâmbat din nas și, cu buzele ei groase lipite de urechea mea stângă, m-a întrebat:

– Vrei să ne futem?

Acum nimic nu se mai mișcă în corpul meu. Doar teama și atenția sunt armate în jurul pielii mele; sunt un animal de pradă castrat. Când mă gândesc la buzele ei cârnoase, la sânii ei ascuțiți, șoldul lat, pizda grasă cu miros de savană, nimic din pântecel meu nu se mai stârnește. Pe atunci, da, pe atunci, la Mihnea, săpam în ea, căutând în toropeala ei puțuri, să-mi adap toate fiarele din mine și din ea. Era fată faină. Spun „era“ ca să nu risc nimic, căci nu mai știu nimic de ea. Pe vremea aceea, îmi părea că știam. Cu cât mă îngroșam mai tare în ea, cu atât mai mult devenea altcineva: vorbea pe limba ei de acasă, plescăiturile și pocniturile din limba ei de fiară de climă vitregă mă excitau cumplit. Dar, chiar când am simțit că urma să termin, să dau foc la oază într-o explozie de lichid vâscos, am auzit voci din sufrageria lui Mihnea:

– Doamnelor și domnilor, invitatul nostru special, domnul...

Aplauzele i-au acoperit numele celui așteptat, despre care fusesem avertizat. Tot sângele mi-a părăsit membrul și a urcat în cap, lucrând de zor la ceva ce nu trebuia să fie: devenisem, dintr-odată, interesat. Eu, care nu dădeam doi bani pe oameni, devenisem interesat... Am ieșit din Jeje, iar ea m-a prins de mână.

– Ce crezi că faci? N-am terminat.

Nu mai știu ce am zis, m-am ridicat și am deschis ușa în curul gol, să-l văd pe cel nou venit.

În sufragerie era aglomerație, toți se adunaseră în jurul lui, toți vorbeau deodată. Am deschis ușa mai larg și am pășit peste prag. Câteva tipe s-au întors spre mine și m-au cercetat din cap până în picioare. Au chicotit, țin minte, și cretinii de gagii le-au luat de mână și s-au îndepărtat. Jeje mă înjura din pat, îmi zicea să închid ușa, că o vede lumea. Nu o mai băgam în seamă, îl căutam pe invitat, cel care se afla acum în centrul atenției tuturor și care, pesemne, tocmai ce era prezentat tuturor. Auzeam doar bucăți: „expoziții la Madrid, Milano, Chicago“, „de-ai noștri, brașovean“, „mutat în oraș“, „atelier“. Vocea lui nu se auzea, cred că nici nu vorbea, dar o făcea Mihnea susținut și pentru el. M-am întors, am închis ușa și m-am îmbrăcat. Jeje a trecut pe lângă mine, lovindu-mă cu cotul ei tare și ascuțit, membru de războinică a unei câmpii africane, pe care nu o văzuse niciodată, căci Jeje se născuse la bloc într-o familie de refugiați politici și politicoși. Mi-am cerut scuze, dar nu am auzit decât un „Suge-o!“.

Când am ieșit în urma ei, i-am văzut părul înalt deasupra capetelor celorlalți și am priceput că și ea se străduia să-l vadă, poate avea noroc și o termina și pe ea cineva în seara aia. Privirea

mi-a căzut pe cerceii ei imenși de lemn și am urmărit-o prin mulțime. Când a ajuns în mijlocul încăperii, câteva capete au făcut loc și am putut să o văd salutându-l pe invitat.

În acea clipă, totul s-a oprit și a luat-o de la capăt, încă un alt capăt, unul de care încă nu știam că exista. Viața mea nu avea doar două capete, un început și un sfârșit, ci, iată, mai multe, cel puțin două, poate și mai multe, nebănuit de multe, pentru că în fața mea, acolo, în mijlocul sufrageriei imense a lui Mihnea, sărutând degetele de abanos ale lui Jeje, *eram chiar eu...*

Când terminam câte o nouă sculptură, existau clipe în care timpul părea să nu mai conteze. Pe jos, praf de piatră, ceva ce era altceva decât fusese și altceva decât putea fi. În fața mea, pe pedestal, se afla ceva ce praful de pe jos nu mai putea fi. Aveam să-l mătur și să-l arunc. Uneori, îl pisam și mai fin și mi-l turnam în mâncare, îngroșând totul cu el, apoi zăceam. Dar de cele mai multe ori îl aruncam. Făceam curat în jurul noii statui și mă așezam pe un scaun în fața ei. O priveam ore întregi, câteodată până a doua zi, până ce ochii amenințau să orbească de durere și ce vedeam în acele ore de sfârșeală mă uluia. Statuia prindea viață. Întâi, mișcările erau aproape imperceptibile, piatra se urnea pe la cusăturile existenței, un clipit, o tresărire a buzei, un deget îndreptându-se. Cu ochii însângerați și înlăcrimați, priveam statuia cum lua viață și începea să facă tot felul de grimase, parcă batjocorindu-mă, urmate de gesturi de profundă afecțiune, ca și cum m-ar fi iubit dintotdeauna, încă de dinainte de piatră, deși eu știam că nu era așa. Spre dimineață, mintea mi se încețoșa atât de tare, încât leșinam și simțeam cum statuia se apleca peste mine,

dar ce-mi făcea cât timp lipseam pe cealaltă lume, nu știu. Când mă trezeam, statuia era nemișcată pe soclul ei. O acopeream cu folia de nailon și o împingeam lângă celelalte. Privindu-mă la Mihnea, simțeam ceva asemănător: ochii mi se împăienjeniseră, lacrimi se scurgeau pe obraji și îmi părea că fiecare gest al... al lui... al meu... eu cel de acolo... eu care nu eram eu... simțeam, așadar, că fiecare gest îmi era destinat. Fără să mă privească, știam că știa că mă uitam la el, că mă uitam la *mine* și, când am simțit că urma să leșin, m-a cuprins o frică oribilă de ce avea să-mi facă cât timp aveam să lipsesc din această lume. Țin minte durerea surdă din clipa în care m-am lovit cu fruntea de perete. De unde eram, din colț, vedeam dâra de sânge de pe tapet. Am leșinat.

M-au trezit cu palme. Eram în patul pe care mă tăvălisem cu Jeje cu puțin timp în urmă. Deasupra mea, pluteau fețe pe care nu le recunoșteam. Mihnea nu era, nici Jeje, în schimb, îmi purtau de grijă o tipă tunsă strâmb și un tip gras, care, probabil, mă cărase pe brațe din locul în care căzusem.

– Ești ok? m-a întrebat gagica. Mă auzi?

Am dat din cap că da. Am vrut să mă ridic, dar durerea mă înțepa în tâmplă și coatele mi-au fugit de sub mine.

– Mai stai un pic, a zis tipa. Ai căzut ca lumea.

Mi-am dus mâna la tâmplă și am pipăit plasturile.

– Da' ce-ai pățit? a întrebat tipul.

Am ridicat din umeri.

– Ai mai pățit așa? a continuat să mă descoasă. Adică, faci crize așa, sau cum?

Întins pe patul lui Mihnea, cu un plasture imens pe tâmplă, cu miezul zguduit de propria mea imagine ruptă din mine, am

fost uimit să văd că nu-mi pierdusem lipsa de răbdare pentru proști. I-am răspuns că sunt epileptic, deși nu sunt, și am cerut să fiu lăsat singur. S-au ridicat și au ieșit din cameră, namila vizibil afectată și ofticăată.

– Da' aia nu e cu spume și așa? Când faci la gură și te tăvălești, i-a zis tipei și ea a răspuns că nu e doar așa, nu, a mai văzut ea că nu și...

Și au dispărut dincolo de ușă; am rămas singur. Nu rătăcisem nimic din amintirea a ceea ce văzusem dincolo de acea ușă, creatura înconjurată de oameni, de oameni admirând, admirând creatura ce-mi semăna. Nu, nu doar semăna, ci era identică cu mine. *Eram eu*. Până să leșin, am fost chiar în stare să-mi recunosc câteva gesturi, în special când și-a plimbat vârful limbii pe muchia mustății, stânga, dreapta. Singur în cameră, mi-am plimbat și eu vârful limbii pe muchia mustății și m-am întrebat dacă omul acela făcea și el la fel în același moment. Dacă o făceam deodată.

Dacă acolo era cineva care arăta exact ca mine și se purta exact ca mine, nimeni nu părea să fi observat asemănarea, nimeni nu părea tulburat de aparențe, nimeni nu ne adunase unul lângă celălalt pentru a ne compara, nimeni nu se revolta. *Mai mult* îmi spuneam, *în jurul său s-au adunat toți; Mihnea l-a primit cu fast, l-a prezentat ca oaspete de onoare, ceilalți chiar au aplaudat și l-au înconjurat cu admirație, îi smulgeau vorbe și se băteau pentru zâmbete și el își plimba limba pe mustață, stânga, dreapta, stânga, dreapta. Se băteau pentru zâmbete, mi-am zis. Zâmbetele mele! Pe care nu s-au bătut niciodată. Admirația mea! Pe care nu mi-a cerșit-o nimeni, niciodată. Omul acela părea să fie și să aibă*

tot ce eu nu eram și nu aveam, deși nu era și nu avea nimic mai mult decât eram eu și am e ...

Am început să mă ridic și să mă lupt cu durerea. Junghiul se mutase undeva în spate, părăsise tâmpla și se metamorfozase dintr-o insectă înțepătoare cu mii de picioare într-un mamut antic, durere surdă în miezul creștetului, împingând valuri de amețeală în tot corpul. Am reușit, însă, și m-am dus la ușă. M-am oprit cu mâna pe clanță și mi-am dat seama că mă temeam. *Mă temeam de mine!* Am scuturat gândul, spunându-mi că, dacă nu izbutisem să-mi fac rău în cei treizeci de ani trăiți, nu aveam cum să-mi fac rău în treizeci de secunde. Așa că am deschis ușa și l-am văzut.

Era în mijlocul sufrageriei, cu un pahar de absint în mână, băutura mea preferată. Stătea de vorbă cu Ioana, care, după cum o știam, era deja udă toată; încerca să-l facă să-i ia un cub de ciocolată din palmă. Omul acela, care eram eu, o privea, dar ușor arogant, zeflemitor aproape, cam cum aș fi privit-o și eu acum, că stau să mă gândesc mai bine. În jurul lor, flutura Ștef – nu Ștefan, nici Ștefania, doar Ștef –, care și-ar fi dorit, eram convins, să plece cu amândoi acasă, dar eram la fel de convins că nu avea să plece cu niciunul dintre ei. Ce mi se părea însă cel mai dezgustător era că, în acele clipe, parcă și auzeam vocea Ioanei, spunându-i că cel mai scârbos om pe care îl știa eram eu, vorbe auzite la un alt chef, fără să știe că mă aflam chiar în spațele ei. Ioana, cu pizda ei lărgită de toată suflarea artistică din Brașov, cu pizda ei în care mai bine intrai cu totul și te întindeai la un somn decât să încerci să o fuți, Ioana, care acum nu mai putea după cel care îmi purta învelișul și interiorul. Ioana sorbea din absintul lui și se hlizea. De-aș fi fost pictor, asta ar fi fost o

imagine demnă de pictat în căcat înmuiat în pișat, ah, dulce si-
nestezie scabroasă...

Le-am dat târcoale; tot prin colțuri mă păstram. Din când în
când, cineva trecea pe lângă mine.

– Hei, ești ok? Te-ai lovit? mă întrebau.

Sugi pula îmi spuneam, apoi ziceam tare:

– Da, sunt ok, mersi.

Am făcut câteva ture de cameră, amestecându-mă cu mulți-
mea, pierzându-mă prin colțuri, încercând să citesc tot ce era de
citit de pe chipul celui care îmi purta chipul. Avea aceleași haine
pe care le purtam și eu atât de des, doar că păreau ceva mai noi,
mai spălate și mai călcate. Freza era identică, doar că își spălase
părul recent; al lui nu păstra stratul de piatră fină de la rădăcina
firelor de păr. Pesemne că nu lucra la fel de mult ca mine, deși,
din ce-mi ajungea la urechi, avusese expoziții în aceleași orașe ca
mine, la aceleași galerii. Mustața și barba îi erau proaspăt aranjate;
pantofii, acoperiți de un strat fin și bine întins de cremă de ghetă.
Dar, în rest, eram eu... Alți doi s-au apropiat de ei și l-au furat
Ioanei, iar Ștef a plecat cu ei. Am urmărit-o pe Ioana și, când a
ajuns în dreptul mesei cu băuturi, am pornit spre ea. Am ajuns-o
din urmă.

– Hei, i-am spus și s-a încruntat, văzându-mi plasturele de pe
tâmplă.

– Ce-ai pățit?

– Nu..., am încercat și am arătat spre peretele pe care pata de
sânge se uscaseră acum.

Ioana s-a uitat la perete și a început să râdă.

– Să vezi ce-o să te fută Mihnea...

– Cine e? am arătat spre locul în care stătuse de vorbă cu *mine*.

Când a rostit numele – *numele meu* –, trebuie să mă fi albit la față, că Ioana s-a încruntat din nou și a făcut un pas în spate.

– Ăă... Nu crezi că mai bine te duci acasă?

Îi vedeam buzele arcuite strâmb, dezgustul care aștepta să erupă pe la colțurile acestora, o vedeam cum mă privea ca pe un animal turbat, o creatură dementă scăpată de sub pământ. Îi vedeam ochii plimbându-i-se pe toată ființa mea, pe dinăuntru și pe dinafară, înregistrând mizeria din faldurile hainelor și ale sufletului meu. Am înțeles că se temea de mine. Și mi-am amintit că eram cel mai scârbos om de pe fața pământului. S-a întors și a plecat fără să mai scoată o vorbă. Am deschis o bere și am dat-o pe gât din câteva înghițituri; era rece și primitoare și, în spuma acidă din nas, m-am simțit pentru o clipă, dar doar pentru o clipă, ca acasă. Mi-am șters lacrimile și am plecat să-l caut pe Mihnea prin casă.

Am dat de el într-una dintre vastele sale camere. Era la bustul gol printre măsuțe pline cu praful alb la care ținea atât de mult. L-am tras deoparte și, pentru un moment, mi-a părut că nu mă recunoștea.

– Care e faza? l-am întrebat.

– Eu să te învăț? Hai, bagă-te, nu mă mai fute.

Și a dat să se întoarcă la compania sa, printre drogați rasați, fini plutitori cu portofele grase. Noi toți, ratații cu fler, cu talent, cu abisuri, noi eram doar un moft pentru Mihnea, un straniu balast pentru edificiul fără sens pe care l-ar fi numit viață. Dar nu l-am lăsat să plece, nu.

– Nu. Cine e ăla? Cum... cum ai reușit?

S-a uitat la mine, parcă amintindu-și încetul cu încetul cu cine vorbea.

– Ce-ai, frate? Cine?

– Tipul pe care l-ai adus. Ăla, am zis și am arătat spre sufragerie. *Invitatul tău special*. Invitatul surpriză, invitatul pulii mele! am strigat. *Ăla care sunt eu!*

Mihnea s-a întors cu totul către mine; trăsăturile aspre ale feței s-au prăbușit și omul a început să râdă. Tare. În hohote.

– Uei, bă! Voi ce aveți acolo și eu n-am? Ești lucrat bine de tot. Termin aici cu ăștia și vin la voi.

– Nu, mă, muie... Tipu' ăla! Ăla care seamănă cu mine! Nu, care e ca mine. De fapt, care *sunt eu!* Care...

Dar mi-am dat seama că tot ce spuneam suna ridicol, ca și cum cineva ar fi închiriat spațiu în craniul meu și ar fi început să vândă din mobilă. Voiam să-i explic, să-i demonstrez, dar vorbele îmi deveneau, cu fiecare cuvânt, literă și sunet, mai disparate, mai reci, apoi inexistente, asemenea unor galaxii care se îndepărtau unele de altele cu viteza luminii. Am tăcut. Dar el nu. Mihnea râdea și se scărpină. Râdea tare și îmi părea să se rupă pe la cusături de atâta hohot. Râdea, în timp ce mintea mi se golea, râdea, în timp ce acela care eram eu, dincolo, în sufragerie, continua să existe. Mi s-a făcut silă – de Mihnea, de mine chiar, de cel din sufragerie, dar și de cel din fața lui Mihnea, de tot. Mi-a fost silă de mine când am făcut ce am făcut, dar trebuia făcut, iar când Mihnea m-a sfătuit, printre sughituri de râs, să dau o fugă până la urgențe pentru rana din tâmplă, că delirez, am ridicat veioza de pe noptiera de lângă noi și i-am spart nasul și buza cu ea. Sânge tulbure, sânge

gros de drogat a aterizat pe tapetul lui Mihnea și s-a adunat în bălți mici pe pat, printre cutele cearceafului catifelat.

Când ceilalți au văzut ce i-am făcut, au sărit de unde erau și au început să pună mâinile pe mine, dar am fost rapid, incredibil de rapid, am făcut un slalom printre măsuțe și scaune, printre invitați și am țâșnit în sufragerie, către ușa de la intrare. M-am izbit, fără să vreau, de cel care eram eu și, pentru o secundă – care, însă, mi-a părut insuportabil de lungă –, m-am ținut în brațe, sprijinindu-ne unul pe celălalt, eu ținându-mă pe mine să nu cad și eu ținându-mă pe mine să nu cad. Amețitor să trăiești, chiar și pentru o clipă, în oglindă. Ah, Aline, ce știi tu și noi nu? Iar în acel moment, privindu-mă în ochi, am avut impresia că știe. Că știe că e eu și că eu sunt el. Și am mai simțit ceva: *că o face dinadins*. Și l-am urât! Da, poți urî pe cineva atât de tare într-o fracțiune de secundă, încât ura să-ți rămână pe viață, să-ți ajungă până mori sau până moare. Căci, nu-i așa?, unul dintre noi trebuia să moară pentru ca acea ură abisală să se potolească, să mă lase în pace. Din priviri, i-am jurat moarte și, tot din priviri, pot pune pariu, a făcut și el la fel. Ne țineam ca două particule elementare; forța care ne lega era a urii, iar în jurul nostru, orbitând orbitor, universul.

I-am dat drumul și am fugit, am ieșit din sufragerie și am intrat în hol, de acolo am luat-o la fugă în jos pe scări și, ajuns în stradă, m-am pierdut printre tufișuri. I-am auzit în stradă: mă căutau. Dar eu eram una cu pământul, lipit de iarbă, miroseam căcatul și pișatul câinilor, eram deja un mic animal. Îi vedeam, dar ei nu mă vedeau pe mine, era bine așa. Nici măcar cinci minute nu m-au căutat, atât de mult însemnam eu pentru ei: trei minute de privit tâmp în stânga și în dreapta, mucuri de țigară

în colțuri de guri. După aceea, s-au întors înăuntru și de atunci nu i-am mai văzut niciodată.

Dar eu n-am plecat. Eu nu mă las. Am rămas acolo, în boscheți, o oră, două, apoi trei ore, și am țintuit cu privirea ușa de la scara blocului. Unul după altul, invitații lui Mihnea ieșeau, unii împleticindu-se, alții pe picioarele lor, ceilalți cărați pe brațe. Un spectacol penibil, o mizerie. Am așteptat. Știam că trebuia să iasă și el... *să ies și eu*. Am așteptat și, după cum am știut dintotdeauna, că toate lucrurile bune se petrec celor care așteaptă, după aproape patru ore de zăcut în tufiș, l-am văzut, *m-am văzut*. Nu era singur, două brunete îi atârnav agățate de un braț și de celălalt. Chiar și gustul pentru brunete îl împărtășeam. Poate că, dacă l-aș fi văzut la braț cu două blonde, l-aș fi lăsat în pace, aș fi înțeles că nu are cum să fie eu în niciun caz. Dar așa, așa nu am luat-o doar ca pe o confirmare, ci și ca pe o provocare. Muistul parcă știa că eram acolo și că-l urmăream, își bătea joc de mine.

Au luat-o la pas spre stația de taxiuri; eu, după ei. Au luat un taxi dintre cele din fruntea șirului, eu, furișându-mă, unul din coadă. I-am arătat șoferului mașina din față și i-am spus:

– Sunt cu ăia.

M-a căutat în oglindă și s-a încruntat. La cât de des trebuie să vorbească cu specia umană, la câte persoane le intră zilnic în mașină, săptămână după săptămână, ani în șir, uneori decenii, taximetriștii ar trebui să fie cei mai înțelepți oameni de pe fața pământului. Și poate că sunt. Dar nu și ăsta, eram convins: ăsta avea față de prost. A început – incredibil! – să mă descoasă, să vadă dacă chiar eram cu ei: că ce făceam, că unde am fost, că cu ce mă ocup, așa, falso-amical. Mormăiam, nu răspundeam. Nu

puteam să-mi dezlipesc ochii de pe mașina din față, mai precis de pe ceafa celui care știam că eram eu, și nu puteam să nu mă gândesc că aveam o formă a capului extrem de reușită.

În stânga și în dreapta, recunoșteam străzile, blocurile, casele, barurile. Era drumul pe care oricum aș fi mers spre casă, deci nu aveam să pătinesc prea tare. Voiam să văd unde cobora, apoi aveam de gând să mă car acasă. Să dorm. Ba nu, să mă gândesc la ce aveam de gând să fac, cum aveam să înlătur acea creatură de pe lume, că nu se poate să fie doi la fel în același loc, în același timp, nu, așa ceva nu se poate. După ce m-aș fi lămurit, aveam să închid ochii și să dorm un somn lung, cât nopțile polare de lung, cât plictisul zeilor de lung.

Intrasem chiar pe strada pe care locuiam. Nu, așa ceva... Era prea de tot. Îmi spuneam că sigur vor trece de blocul meu, *sigur o să trecem și, după piață, o să o ia fie la dreapta, fie la stânga*, așa îmi ziceam. Dar a oprit. Am tresărit și am cerut să ne oprim și noi. Eram chiar în fața blocului meu.

– Păi, da, nu? Că ești cu ei, zici.

M-am prefăcut că nu-mi găseam banii, cât timp cel care eram eu a ieșit din mașina din față. Când am văzut că a intrat cu cele două brunete în blocul de vizavi blocului meu, am plătit și am ieșit. Am așteptat în stradă, să văd unde se aprinde lumina. Iată, etajul doi, chiar în dreptul camerei mele de peste drum. Își bătea joc de mine elegant. L-am admirat pentru o clipă, amăgindu-mă că mă admiram pe mine, apoi, când mi-am amintit că nu era așa, m-am întors la ură cum te întorci acasă.

Am urcat în apartamentul meu, dar nu am aprins luminile. Mi-am umplut un pahar mare cu apă și am tras scaunul în dreptul

geamului care dădea în stradă. M-am așezat și am rămas pe întuneric, urmărind tot ce se petrecea dincolo, în apartamentul celui care *eram eu*. Cum mă așteptasem, omul nu închisese perdelele, mă sfida. Știa că eram acolo și că mă uitam la el. Vedeam totul mult prea limpede. Din câteva mișcări, femeile s-au dezbrăcat – amândouă aveau sâni perfecți, șolduri fără pic de grăsime, vulve netede. Tot din puține mișcări, experte, l-au dezbrăcat și pe el și s-au pus pe treabă chiar acolo, în mijlocul încăperii, din picioare. Pot spune cu certitudine acum, că l-am văzut gol din cap până în picioare, că omul acela nu diferea de mine nici în acele regiuni ferite ochiului. Femeile gustau din el, pe alocuri, chiar îl devorau cu patos, programatic, de parcă își repetaseră rutina în prealabil, la dublu. Când una dintre ele i s-a urcat pe umeri, acoperindu-i fața, iar cealaltă a început să facă un dificil și straniu număr de echilibristică pe membrul său încântat și descântat deopotrivă, am fost convins că totul nu era decât un spectacol bine regizat, repetat până la epuizare cu un unic scop, și anume acela de a mă scoate din minți. Și spectacolul era reușit; o fierbințeală cumplită m-a cuprins, simțeam că ameteam și privirea mi se înceteșoșa în valuri. Am dăruit paharul cu apă și m-am ridicat. Am tras perdelele la loc și m-am întins pe pat. Eram febril, răscolit pe interior de o lingură imensă cu muchii ascuțite. Cineva a mâncat din mine toată noaptea, cât timp am încercat să dorm. În puținele clipe de veghe pe timpul nopții, mi-a fost dat să deslușesc un scârbos plescăit prin bezna camerei. Cine mă devora o făcea zgomotos, batjocoritor și desfrânat.

Iată că s-a făcut dimineață și aici. Am supraviețuit primei nopți în noul meu castel de curent întrerupt. Nimeni și nimic

nu m-a vizitat. Pesemne că încă nu am aflat unde mă ascund. Dar sunt convins că nu va mai dura prea mult, mă cunosc prea bine.

În zori, m-am trezit ca bătut. O mahmureală nu a capului, ci a întregului trup, ba chiar a spiritului, pusese stăpânire pe mine pe timpul nopții. Mi-am amintit totul, în amănunt, și am sărit din pat, întrebându-mă dacă omul acela avea să fie tot în mijlocul încăperii, tot în picioare, tot viril și înconjurat de zeițele sale de căpătat. Dar nu, dreptunghiul ferestrei sale era întunecat, nimeni nu părea să fie în cameră. Se vedea clar înăuntru și am înțeles că, dacă făcea toate acelea ca să mă scoată din minți, putea și el foarte ușor să mă urmărească prin geam când nu eram atent. În acea clipă, am decis să-mi acopăr toate ferestrele cu ziare.

Când am terminat, am aprins veiozele din casă. Pluteam printre spectre de lumină și prin tuneluri de beznă ca un franciscan prin catacombe – tare bine mă mai simțeam! Decupasem doar un singur cerc mic într-un ziar, cât să pot arunca din când în când câte o privire către apartamentul de peste drum, iar prin acea deschizătură lumina de afară îndesa un fascicul subțire, care separa camera în două și se oprea, înțepător, în peretele opus.

De fiecare dată când intram sau ieșeam din cameră, trebuia să mă ghemuiesc pe sub acea rază de lumină, de frică să nu o ating, ca nu cumva să mă taie în două. Mă temeam că, dacă așa ceva ar fi fost posibil, ar fi durat mult până să fiu găsit; ai mei nu mai veneau pe la mine, iar prietenii, ăia care mai erau, mă căutau de regulă la atelier, iar mulți nici măcar nu știau unde locuiam. Aș fi zăcut așa, separat în sfârșit pe bune, putrezind,

un ultim adăpost pentru viermi și șoareci. Vedeam apartamentul pe care și l-ar fi putut clădi din torsul meu, minuscul mobilier din organe, încăperi scunde și alunecoase. Un paradis!

De ieșit din casă nu mai aveam de gând, așa că nu se punea problema să mai merg la atelier. Am căutat pâine prin bucătărie și, cu apă și făină, am început să modelez pe covorul din sufragerie mici șoricei din miez. Le-am făcut tovarăși de încurajat în acele prime clipe, în cazul în care, din neatenție, aveam să trec prin fasciculul de lumină și să ajung înjumătățit.

Din când în când, luam o carte și opream cu ea raza de lumină; o împingeam până în geam, lipind cartea de ziare. Cu lumina împinsă în afara camerei, îmi părea că puteam privi prin gaură, încet, cu grijă, să nu las fasciculul să mi-o ia înainte și să pătrundă în cameră. Nicio mișcare dincolo, așa că m-am întors la șoarecii mei din pâine. Am repetat toate aceste ritualuri întreaga zi, până când, spre seară, am observat că omul de dincolo aprinsese lumina și se îmbrăca. M-am îmbrăcat și eu și mi-am înfruntat frica de a ieși. L-am urmărit atent, dar de departe. Oare știa că îl urmăresc? Dacă știa, nu s-a întors niciodată către mine, nu mi-a dat deloc de înțeles că ar fi bănuit că îi eram în ceafă. Nu m-am mirat să văd că intră la Dramatic. L-am urmat. Și-a luat bilet, mi-am luat și eu. Îmi plăcea să merg la teatru și, la fel ca el în acea zi, și eu obișnuiam să merg singur la câte o piesă.

S-a făcut întuneric, m-am așezat în spate, dar nu l-am pierdut din privire, toată seara i-am fixat ceafa. Doar uneori privirea îmi fugea la actorii de pe scenă, care jucau ceva ce, trebuie să recunosc, nici acum nu știu ce era. N-am fost atent când au intrat, nici când au ieșit. Dar ceva mă atrăgea la ei și țin minte

că a trebuit să mă lupt cu dorința de a privi numai la spectacol. Pe la jumătatea reprezentației, mi-am dat seama și de ce îmi părea atât de straniu și atrăgător totodată: *toate replicile piesei îmi erau adresate.*

Inițial, am crezut că sunt doar simple coincidențe sau, cel puțin, expresia unei profunde universalități. Nu puteam fi unicul receptor, nu? Dar, după un timp, am înțeles ce voiau cei de pe scenă și așa era: hotărât lucru, vorbeau cu mine și îmi povesteau viața, dar nu cea trăită, ci cea ascunsă privirii. De câteva ori, i-am surprins privindu-mă în ochi și le-am întors privirea cu ură, folosindu-mă de cele mai aspre căutături de care eram capabil, fruntea îmi era un covor persan de riduri de expresie.

La un moment dat, pe scenă a intrat un personaj care avea un nume banal, ceva cu „M“, nu mai rețin, dar despre care știam – și numai eu știam – că era un mincinos, pentru că numele său trebuia să fie Nandi, întrucât îl juca pe prietenul meu din copilărie, Nandi Elekes, care a murit la nouă ani în beciul de sub blocul părinților mei, unde împreună cu alți copii l-am închis din joacă, doar să-l speriem, dar unde, strecurându-se printre țevi groase și putrede, și-a găsit sfârșitul cu capul strivit de una dintre ele. Trebuia, însă, să fie un Nandi mai în vârstă, cam de vârsta mea, un Nandi care nu a murit niciodată sau un Nandi care și-a supraviețuit propriei morți, pentru că personajul se ținea de cap și se văita încontinuu, în vreme ce toată sala izbucnea în hohote de râs. Așadar, Nandi al meu ajunsese, după tragica-i moarte, un personaj comic. Totuși, ceva mai potrivit decât un personaj tragic după o moarte comică. Iar Nandi știa că eram acolo, replicile lui o dovedeau, pentru că toate, fiecare dintre ele

îmi erau adresate. Așa am ajuns să înțeleg că omul care eram eu, aflat la câteva rânduri mai în față, știa că îl urmărisem și o făcuse din nou ca să mă umilească, de data asta amplificând efectul, reușind să convingă o sală întreagă să râdă de mine. Am ieșit din teatru chiar când Nandi, care acum purta un nume cu M, mi-a rostit numele, ba nu, chiar mi l-a strigat până în stradă, cu teatrul duduind în hohote.

Nu am plecat acasă, ci am traversat și am intrat în anticariatul de peste drum, așteptând să iasă *el* de la teatru. Când a ieșit, după vreo jumătate de oră, am observat că-și făcuse câțiva prieteni în foaier. Râdeau – probabil tot pe seama mea – și își povesteau ceva, în timp ce mergeau agale spre centru. Nu i-am urmărit. Știam oricum unde stătea și aveam de gând să-l aștept acasă. Acum, însă, aveam altceva de făcut. Trebuia să profit de ocazie – era, poate, ultima. Știam că în această vânătoare eram deopotrivă vânător și vânat și că, în mod cert, unul dintre noi avea să moară. Dacă trebuia să fiu eu cel care murea, ceea ce trebuia să fac era absolut necesar.

M-am dus în spatele teatrului, la ieșirea actorilor, și l-am așteptat pe Nandi. Când l-am văzut, m-am îndreptat spre el și l-am rugat să se oprească. A făcut-o cu seninătate, chiar în dreptul mașinii sale. I-am spus că voiam să vorbesc cu Nandi, iar el mi-a zis că-l confundam. A zâmbit. Am zâmbit și eu.

– Nu, Nandi din dumneavoastră, am zis. Nandi Elekes.

Actorul s-a încruntat și a deschis portiera mașinii.

– Nu sunt eu, a spus.

– Știu, am zis, poate că așa e. Dar e acolo, jos, am insistat, arătând spre pânțelecele lui. În dumneavoastră. L-ați jucat azi.

Bărbatul s-a întors grăbit și a urcat în mașină. Pesemne că-l speriasem. Am ciocănit în parbriz și i-am spus că nu voiam decât să-i cer iertare.

– Vreau doar să-i cer scuze că l-am omorât, i-am zis.

Omul și-a belit ochii și a demarat, aproape călcându-mă cu roata din față peste picior. Am plecat, cuprins de o tristețe enormă. Oamenii sunt răi. Țin morții în ei și, când le ceri ajutorul, îi împing tot mai adânc în ei. Sunt atât de aproape morții și totuși atât de departe...

M-am întors acasă, în apartamentul meu înfășat în ziare, și l-am așteptat. Îndată ce se lăsa întunericul peste cartier, puteam să-i urmăresc fereastra în liniște, fără să mă mai îngrijorez de fasciculul de lumină. Speram să se întoarcă singur, eram pregătit, totul era pregătit, dar nu a fost să fie. S-a întors cu unul dintre bărbații pe care i-a întâlnit în foaier. S-au postat în fața geamului, să-i văd, pot jura că știau că mă uitam la ei. Ba mai mult, sunt convins că vorbeau despre mine. Au deschis o sticlă de whisky și au băut de zor din pahare, pentru ca apoi, spre surprinderea mea, să soarbă alcoolul unul de pe buzele celuilalt.

M-am ridicat și am făcut câteva ture prin apartament. Nu, asta era o provocare dezgustătoare! M-am întors la gaura mea din ziar și i-am urmărit. Ce făceau cu gura mea... Ce i se făcea... Am simțit nevoia de a-mi reteza pula, de a nu-i mai permite celui care semăna cu mine să o strecoare în omul acela păros. Mă durea gaura curului, am început să plâng și să izbesc cu pumnii în pereți. De furie, de furie oarbă că-și bătea joc de mine în halul ăsta.

S-au glazurat cu spermă și au rămas așa, golind pahar după pahar de whisky, în timp ce eu mă tăvăleam pe covor și plângeam.

– Ce dulce îți va fi moartea! spuneam și strângeam din dinți. Aaaaa! strigam, și strigătele îmi erau întrerupte de bătăi în țevi de la vecini.

Ei nu știau prin ce treceam, nu vedeau ce vedeam eu, nu simțeau ce simțeam eu. Dar tot loveau în țeava caloriferului, să mă oblighe să tac. *Lasă, îmi spuneam, va veni și ziua în care voi bate și eu violent, suprem voi bate în țeava imensă a caloriferului lumii, să-i fac pe toți să tacă. Și-n acea tăcere, voi urla atât de tare, încât o voi umple, iar noua lume nu va fi nimic altceva decât strigătul meu, și din strigătul meu va lua naștere ființe noi. Apoi, mă voi uita la lumea născută din urletul meu și voi ști că e bună.*

Am adormit acolo, pe covor. Am fost trezit în miezul nopții de bătăi în ușă. M-am târât încet până pe hol. *Dacă era el?* mă întrebam. La asta încă nu mă gândisem și nu știam dacă să deschid sau nu, dar, furișându-mă și trăgând cu ochiul prin vizor, am văzut că nu era el. Era Mihnea, cu rana încă proaspătă pe față, însoțit de un tip pe care îl mai văzusem pierzându-și vremea pe la el prin casă.

– Știi că ești acasă, muie!

Am tăcut. Îmi țineam respirația. Nimic nu se urnea în mine.

– Am fost la atelier. Să treci pe acolo. Surpriză.

Liniște.

– Deschide! O sparg, să-mi fut una!

N-am deschis. Dar nici Mihnea n-a spart-o. S-a întors și a plecat. Doar gorila lui a mai rămas câteva clipe în fața ușii, privind în jos. Auzind clipocitul, am priceput că se pișa pe ușa mea. Apoi, a plecat. Mirosul acru începea să se strecoare pe sub ușă. Deci la atelier nu mai aveam cum să merg.

În apartamentul celui care eram eu era beznă. M-am culcat. N-am visat, până și visele se scârbiseră de povestea grețoasă în care mă scufundasem. Supravisul urlătorului de la începutul universului îmi era suficient.

Când m-am trezit, am mâncat un șoricel de pâine cu un pahar cu apă și m-am postat în fața geamului. Spre surprinderea mea, omul care eram eu tocmai ieșea din apartament. M-a luat prin surprindere și a durat ceva până am coborât să-l ajung din urmă. L-am urmărit, dar nu am mers prea mult. Pe Griviței, s-a oprit în dreptul unei scări de bloc, pe care am recunoscut-o îndată: acolo stăteau ai mei. M-am așezat pe o bancă din parcul de lângă și am așteptat. Parcul s-a golit repede, părinții și-au smuls copiii din nisip sau i-au ridicat din leagăne și i-au cărat în viețile lor complete, în care nu era loc, nici măcar un pic, de unul ca mine.

Am așteptat vreo două ore până a ieșit. S-a urcat într-un taxi și a dispărut. Nu m-am dus după el, ci am dat buzna pe scări în sus și am urcat la ai mei.

Păreau bucuroși să mă vadă. Tot insistau că tocmai se așezau la masă și că, dacă voiam, puteam mânca și eu cu ei. Nu știu cum de i-am prins în toane bune și de ce se bucurau atât de tare să mă vadă. Nu era firească, trecuserăm cu toții prin multe, știam trecutul nostru comun, căci luasem parte la el împreună. Nu, bucuria aia a lor nu era firească și nu putea avea decât o singură explicație: jucau teatru. Și totul se lega, fără urmă de îndoială, de vizita de mai înainte a celui care eram eu. Îmi erau complici în jocul de-a demența, un nou motiv să mă interneze, să scape de mine. Poate chiar acea perspectivă – de a scăpa de mine o dată pentru totdeauna – era cea care provoca fericirea aceea exacerbată de a mă vedea. Sperau, cu

siguranță, să fie ultima dată. Le-am spus că nu mă interesa măncarea lor, că, dacă nu treceam pe la ei, oricum nu m-ar fi chemat la masă. Voiam doar, așa le-am spus, să știu ce înseamnă toate astea.

– Ce? Care toate? am fost întrebat și am încercat să râd, dar gâtlejul ruginit s-a spart și tot ce am reușit să scot din mine a fost un strigăt jalnic, gâtuit.

– Omul ăsta care sunt eu, care mi-a furat viața. Și voi, voi știți... ba chiar vă convine, se pare. Preferi să fie el, nu-i așa? l-am întrebat pe taică-meu. Vrei să rămână el? am întrebat-o pe maică-mea.

În timp ce stăteam pe hol și urlam, mama a început să plângă și a fugit în baie. A dat drumul la apă în chiuvetă. Plângea încet, să nu o audă vecinii. Taică-miu îmi zicea să tac, să iau loc, să dracu' știe ce, dar eu nu, nimic, eram buldozer și dărâmam. Am dat buzna în sufragerie și am zărit o fotografie cu mine și cu taică-miu. În ea, eram un adolescent dat în pârg, dar nu cu mult diferit de cum arătam acum. La un moment dat în viață, am încetat să mă dezvolt, așa că cel din poză, cel care stătea în fața lui taică-miu, cu un pește gras atârnat de un cârlig, puteam fi eu cel de acum două-trei săptămâni. Sau puteam să nu fiu eu deloc. Am ridicat fotografia și i-am arătat-o lui taică-miu.

– ăsta... ăsta sunt eu? Sau e el?

Frica i se strecurase printre cutele pielii, deformându-i mutra. Așa, așa, frica e un sentiment mai potrivit relației noastre. Și am spus-o și tare, strigând în sufragerie din toți rărunchii, aruncându-mi glasul în spatele blocului, ecou spart în locuri de joacă mistice, în purgatorii de plictis și de invenție; am strigat cât m-au ținut plămâni:

– Cu urletul meu pot crea lumi!

Am aruncat fotografia de perete și l-am simțit pe taică-miu înșfăcându-mă de guler și trăgându-mă afară din sufragerie. M-am zbatut; ne-am bătut. Țin minte că i-am ars un pumn în umăr și că el și-a înfipt cotul în coastele mele. Trăgea de mine și, uitându-mă la rama ruptă, la sticla spartă și la fotografia îndoită de pe jos, am zărit printre ele un biletel îngălbenit, pus acolo să nu joace geamul în ramă. Am bănuț, însă, că era mult mai mult de-atât. Am țâșnit spre el, l-am ridicat de pe covor și am fugit din casă. Tai-că-miu striga după mine pe scară, maică-mea probabil că se scur-sese pe conducte în jos, în urma lacrimilor, ca o bătrână zeiță a instalațiilor de apă brașovene.

Cu biletul strâns în pumn, am fugit până acasă. Nu m-am uitat ce scria pe el până când am ajuns în dreptul găurii din ziar. Am deschis pumnul rânjind. Era un simplu bon de casă, ba chiar recunoșteam și magazinul, era cel de pe strada pe care copilărisem, dar, în locul produselor, erau câteva propoziții, iar în locul prețurilor produselor erau ani și kilograme:

prima jumătate e unul	1985
a doua jumătate e altul	2015
când vine, să îl primiți	2015
după cel vechi vom veni	2016
carcasă veche	66 kg
carcasă nouă	69 kg

Iar totalul era o dată, 11.07.2015. Adică peste câteva zile! Am așezat biletul pe pervaz, să-l văd bine, să încerc să-l înțeleg, dar, în timp ce mă chinuiam cu sensul văzut și cu cel nevăzut, omul

care eram eu a intrat în scara blocului și, câteva clipe mai târziu, se afla deja în apartamentul său. A aprins toate luminile și s-a aruncat pe canapea, a dat drumul la televizor și și-a turnat ce i-a mai rămas din whisky. După două guri, s-a ridicat și a stins luminile. S-a așezat din nou pe canapea. Îi vedeam fața albastră, luminată parcă dinspre altă lume de ecranul televizorului.

Era singur. Asta era șansa mea. Le voi arăta eu că nu sunt chiar atât de ușor de înlocuit. Vor fi nevoiți să trimită unul după altul, o legiune, până să reușească să mă înlocuiască pe mine. Când vor veni, nu vor mai găsi nimic de înlocuit, pentru că nu va mai fi decât unul: eu! Eu cel adevărat, eu cel unic, *eu cel eu*. Mai erau câteva zile până la 11 iulie. Dacă stau bine și mă gândesc, e chiar mâine.

Trebuie să mă odihnesc acum, nimeni nu m-a deranjat în centrală. Sunt doar eu și păianjenii. Eu îi las în pace, ei mă lasă în pace. Uneori, mă uit la ei și mă întreb de cine se ascund. Văd un păianjen și îmi vine să-l întreb dacă știe că are și el, pe undeva, o dublură care face totul ca el, care e ca el și totuși nu, nu dublura pe care oamenii, văzând-o, o stropșesc sub bocanc, o strâng cu servetelel sau o aruncă în vasul de toaletă. Nu cred că știe. Nu oricine știe. De fapt, e posibil să fiu singurul care o știe.

Mă gândesc des la atelierul meu. Mă întreb ce i-a făcut Mihnea. L-o fi ars? L-o fi inundat? Mi-o fi distrus toate sculpturile? Tare surprins cred că a fost când a văzut că toate au același chip, că sunt toate o singură persoană, ba chiar una pe care o detestă acum. Îmi vine să râd – e și asta un soi de victorie, nu-i așa? Aș fi răs printre

buzele de piatră ale statuilor, l-aș fi făcut de rușine. Dar mă mulțumesc să fiu aici, acum. Așteptând ziua de mâine: 11 iulie.

Mihnea a mai trecut o dată pe la apartament. A bătut la ușă, a strigat după mine, apoi a plecat. Când m-am dus să mă uit prin vizor, am simțit un miros greu și grețos, venind de dincolo de ușă. Gorila lui, sau poate chiar el, se căcase pe preșul meu. Dar nu conta, nu mai contau prea multe; aveam o misiune de împlinit. Mi-am pregătit o geantă mică, în care am aruncat toate cele necesare: folii de nailon, un cuțit mic, unul mediu, unul mare de măcelar, o răzătoare solidă, prosoape. Am pus și biletul între toate acele lucruri. M-am așezat în fața geamului acoperit cu ziare și l-am urmărit. Albastrul electric, sanitar isca o gaură vie, tremurândă, în peretele blocului, ca o gură care mă chema și încerca să-mi ofere indicații pe o limbă neștiută de mine. Am dezlipit un colț de ziar, să pot privi cerul mai bine. Era negru, de parcă un capac imens fusese așezat peste lume, să nu mai audă lamentațiile și tânguierile noastre de animale patetice. Dar știam că mă urmăresc de dincolo de capac, mă urmăreau și așteptau data de 11 iulie 2015.

Astăzi e 11 iulie 2015. De când m-am trezit, mi-am dat seama că o să fie o zi importantă. Câțiva oameni au dat târcoale centralei încă din zori. Le-am văzut chipurile: nu erau el, adică eu. Am reușit să-i alung, lovind încet într-o țevă și gâfâind. Le-am văzut expresiile de groapă de pe fețe și am râs. Dar nu e de râs. Căci știu că va veni.

Să termin cu el a fost mai ușor decât am crezut că avea să fie. M-am întrebat chiar dacă nu cumva mă așteptase, dar ăsta era

un gând prea greu de mânuit în starea în care mă aflam, așa că l-am pus deoparte, pentru vremuri mai liniștite. Nu-mi explic de ce totul s-a desfășurat cu atâta ușurință. Iar ce a urmat a fost confirmarea că gestul meu – acela de a-l ucide pe cel care eram eu – a fost o simplă cărămidă dintr-o construcție mult mai amplă, un plan superior mie și pe care, iată, cu greu îl înțeleg, deși fac parte din el, chiar acum, pe 11 iulie 2015, chiar aici, în această centrală dezafectată.

Blocul era adâncit în tăcere și în beznă. Am pășit peste urmele proaspete de pișat și de căcat și, cu geanta strânsă la piept, am coborât în stradă. Acolo, la fel: nimeni și nimic. Simțeam că cineva îmi pregătise terenul, vedeam o coloană de jandarmi eterici alungând lumea de pe străzi, degajând trotuarul din fața scării.

– Aici va avea loc o crimă! îi auzeam strigând. Aici nu e nimic de văzut!

Am traversat și am intrat în blocul în care urma să moară cel care eram eu. Am urcat, spulberând liniștea cu pașii mei, cu trupul meu, nemișcarea, cu nerăbdarea mea, nimicul, și am bătut la ușă. Nu am lovit-o, nu am trântit-o de perete, am ciocănit ușor și simplu. Nu a durat prea mult să aud cheia învârtindu-se în broască și am dat piept cu cel care eram eu, de parcă nu mă aflam pe un prag, ci în dreptul unei oglinzi. Doar că el nu strângea la piept o geantă, așa ca mine, iar asta avea să facă toată diferența. Nu a pus lanțul, nu a deschis-o doar un pic, ci larg, firesc, de parcă, cum spuneam, mă așteptase. Am profitat și l-am împins violent în hol. S-a dezechilibrat și a căzut pe spate, la pământ. Am încuiat ușa și abia atunci l-am auzit jucându-se cu mine, batjocorindu-mă în ceea ce

știa că erau ultimele sale clipe, întrebându-mă, aparent speriat, dar doar aparent, ce căutam acolo, cine eram, ce voiam, dintr-astea. A vrut să urle, dar i-am înfipt un picior în gât, iar asta l-a redus la tăcere câteva clipe. După aceea, parcă recunoscându-mă, a șoptit că eram cel de la cheful lui Mihnea. Am adunat norii și am dezlănțuit ploaia de pumni și picioare asupra lui. Când am terminat, omul care eram eu nu mai arăta ca mine, ci mai degrabă ca un continent răvășit de tornade. Am inspirat adânc aerul plin cu stropi fini de sânge, pulverizați – prima gură de aer după nu mai știam cât timp.

L-am tras în baie și l-am urcat în cadă. Mi-am scos cuțitele și am început să-l împung în multe locuri, să mă asigur că acel continent pierdut nu se mai ridică niciodată. În piept, îi fâsâiau găurile, respira prin mai multe guri, până ce n-a mai respirat deloc. Am luat cuțitele mai mari și am început să lucrez, tranșându-l pe la încheieturi, până când, cu greu, în zori, cada s-a umplut cu bucăți din omul care *nu* mai eram eu. Muncă grea, tare grea – pe cât de ușor e să faci un om, pe atât de greu e să-l desfaci. Am mai învățat ceva. Nu țineam minte și nu țin minte nici acum să fi făcut o muncă mai grea decât tranșatul unui om. Cine l-a făcut, cu toate oasele, zgârciurile, tendoanele, ligamentele, mușchii, pielea și tot ce mai e în, între și peste, l-a făcut, pesemne, să nu fie destrămat. Mă număr, așadar, printre puținii temerari din istoria creației care s-au opus ordinii naturale și au tranșat omul. Era un spectacol pe cinste și, acum pot spune, cea mai bună sculptură pe care am realizat-o vreodată. Se făcuse ziuă când eu încă mai aranjam bucăți de om în cadă, să se așeze după bunul meu plac și

conform simțului meu artistic. Mai aveam un singur lucru de făcut.

Corpul, așa fragmentat, aveam să-l las acolo. Când vor veni să verifice – că sigur vin – și să confirme că a rămas doar unul, când vor vrea să facă schimbul final – adică azi –, îl vor găsi. Dar mă temeam să le las chipul. Mă gândeam că, văzându-l, vor găsi în el acel mic semn, infinitezimal, despre care numai ei știau, pe care eu eram incapabil să-l cunosc, și vor afla că nu sunt eu, ci el, cel care fusesem eu. Atunci aveau să vină după mine. Așa că am scos răzătoarea și i-am ras toate trăsăturile feței, acolo, peste cadă, fâșii din piele și carne cădeau peste aranjamentul organic ca parmezanul, peste acel fel divin gătit pentru zei. Am așezat capul, tot o rană, în vârful grămezii, ca o cireașă pe tort. M-am spălat bine și am ieșit. Am urcat la mine și m-am schimbat. Știam că nu puteam rămâne acolo. Urmau să vină, să caute și să înțeleagă, că doar nu erau proști. După ce m-am schimbat, am aruncat ceea ce am crezut că era o ultimă privire prin gaura din ziar și am înlemnit. Apartamentul de vizavi avea toate ferestrele acoperite cu ziare. Păstraseră o gaură în ziare, cât pentru un ochi, iar în spatele acelei găuri era mișcare. Cineva mă urmărea. Să mai fi fost cineva în apartament în acea noapte? Ascuns, temător, veghind peste mișcările mele rutinate de sculptor, urmărindu-mă cum tranșam omul și cum îl așezam, bucată cu bucată, într-una dintre cele mai frumoase aranjamente care s-au văzut vreodată? Să se fi închis apoi, ca să mă urmărească în liniște de dincolo de ziare?

M-a cuprins groaza, trebuie să recunosc; m-am trântit pe jos și m-am adunat într-un ghem; cineva fusese martor la planul meu secret de a dejuca planul lor secret! Trebuia să plec, negreșit, să

dispar! Așa că am plecat, dar nu înainte de a arunca cu adevărat o ultimă privire prin gaura din ziar. De dincolo, din spatele zidului, mă privea. Am ieșit din casă, dar nu am coborât în stradă, nu voiam să fiu văzut, așa că am urcat pe bloc. M-am târât pe burtă până la margine și am căutat geamul de vizavi. Îl vedeam limpede acoperit de ziare, dar, de unde eram, nu puteam vedea gaura, ceea ce era bine, pentru că însemna că cine se afla dincolo de geam nu mă putea vedea nici el pe mine. M-am dus pe partea cealaltă a blocului și, cu un efort considerabil, mi-am înfruntat teama de înălțime și am sărit pe celălalt bloc. Am intrat în scară, am coborât și, ținându-mă de pământul cu privirea, am ieșit în stradă și am luat-o orbește spre dracu' știe unde, doar să fiu departe de cel care acum mă urmărea. Rolurile se inversaseră și vânătorul devenise din nou vânat. O singură dată am ridicat ochii din pământ, m-am uitat în urmă și am înțeles: o figură (mi-a fost imposibil să-i văd trăsăturile feței în umbra străzii) se ținea după mine. Când m-am întors, s-a ascuns în spatele unei mașini. Dar era acolo, știam. Strada era nefiresc de pustie. Nu era strada pe care o știam. Am mers mai departe.

L-am văzut. A ieșit scurt de după colțul unui bloc și s-a uitat înspre centrală. Era el. *Adică eu*. Știam că mă va găsi. Suntem în 11 iulie 2015.

Pe stradă, m-am mai întors de câteva ori. Își ascundea mereu chipul în spatele unui ziar sau intra în vreun non-stop de la parterul vreunui bloc, dar știam că era pe urmele mele. Încă nu-i vedeam chipul. Am hotărât să-l sfidez și să-l înfrunt; am intrat

Într-un parc de copii și m-am așezat pe tobogan. Era un parc mic, îndesat între patru blocuri.

Ce aveam să fac? Nu știam. Mi-era limpede că asistase la opera mea criminală, dar ce avea de gând nu știam. Mă uitam în jur după el, dar nu îl mai vedeam. Pesemne că și el se oprise undeva pe drum, să cugete asupra următorilor pași din viața asta în care, iată, destinul ne-a adus, crud, împreună. Bănuiam că mă vedea, așa că am început să fac gesturi obscene spre aerul din fața mea. Când m-am ridicat să privesc cele patru blocuri din jurul meu ca niște gnomi împietriți, am simțit că împietresc la rândul meu: toate ferestrele blocurilor erau acoperite cu ziare, iar în ziare, câte o gaură decupată cât pentru un ochi. Vedeam pe alocuri mișcări de umbre prin acele găuri, ochi privindu-mă, ochi urmărindu-mă, ochi judecându-mă. Cerul de deasupra noastră căpătase o nuanță vânătă și un sunet surd îmi părea că răsună de dincolo de el. *Cineva lovea cerul de pe partea cealaltă.* Se apropiau, o simțeam. Însă următorul meu tot nu se arăta. Am ieșit din parc și am intrat din nou în stradă.

Da, e limpede: e el. L-am văzut urcat pe coșmelia containerelor, fluturând un cuțit lung prin aer. Ce bine îmi stă cu cuțitul în mână! M-a găsit.

În stradă, am ridicat din nou ochii către ferestrele blocurilor, care se întindeau parcă până la orizont de-o parte și de cealaltă a mea. Toate erau acoperite cu ziare și, prin găuri, eram privit. Strada era pustie și cerul părea să mai fi coborât un pic. M-am întors brusc și l-am zărit: era el, adică eu. *Era cel care eram eu.*

Nu murise, deși îl tranșasem în bucăți mici; avea chipul meu, deși îl răzuisem cu grijă. Mă privea nemișcat de departe, din mijlocul străzii; nu se grăbea, iar calmul său părea să vrea să-mi spună că nu aveam unde să mă ascund, că aveam să fiu găsit, *că schimbul avea să se întâmple*, orice ar fi. Ochii clipeau din spatele ziarelor. Am rupt-o la fugă spre gară, prin spatele mallului și m-am oprit în boscheții de lângă calea ferată. Când am privit înapoi, cel care eram eu nu mai era. Îl lăsasem în urmă, dar știam că nu pentru multă vreme. Am găsit un canal desfăcut și m-am vârat înăuntru, am pornit în toate direcțiile deodată, așa aveam impresia, vedeam în toate zărilor, mă mișcam ambiguu între timp și spațiu. Nu știu câtă vreme am mers printre conducte, cu picioarele prin apa jechoasă, dar știu că nu am dat de nimeni și, de fiecare dată când mă opream să îmi trag sufletul, nu auzeam nimic. Sub pământ, eram singur. Sub pământ, nu existau ferestre care să poată fi acoperite cu ziare. Sub pământ, îmi pria. Dar nu puteam rămâne prea mult acolo, pentru că sus, deasupra mea, Brașovul fusese furat. Orașul avea să fie dus undeva, nu știam unde, și, dacă voiam să scap, trebuia să-l părăsesc.

Când am ieșit din canalizare, am găsit centrala asta și am știut că trebuie să mă adăpostesc în ea, măcar pentru câteva ceasuri. Până acum, mi-a fost un cămin bun, dar doar până acum, când, iată, cel care am fost eu, cel care, pentru o perioadă, nu am mai fost eu, dar care, iată, sunt din nou eu, m-a găsit și mă privește de pe container cu cuțitul în mână.

Mă duc să verific ușa centralei: da, e deschisă. Caut să o blochez, dar nu găsesc decât un lemn putred de la un spătar de scaun. Îl proptesc, măcar e ceva. Mă întorc la geamlâcul meu, care dă

spre container, dar cel care sunt eu nu mai e acolo... A dispărut? S-a apropiat? Aud pe cineva la ușă... El trebuie să fie. Lemnul a crăpat. Fug spre ușă, să-l opresc, dar e deja acolo, în pragul centralei, cu cuțitul său nefiresc de lung, zâmbindu-mi, iar în privirea sa citesc tot trecutul pe care nu l-am avut niciodată, toată fantasma asta numită viață, cadavrul existenței mele, care nu are să se desăvârșească niciodată, pentru că n-am fost niciodată eu, ci mereu *altcineva* a fost eu – o viață irosită între oglinzi. Îmi vine să-i spun că mi-e milă de el, că nu știe că cea mai sigură condamnare la moarte e viața însăși și că cea mai tristă judecată e să faci tocmai ce s-a pornit să facă: să-mi trăiască viața. Ei, cei de sus, o știu și împing cerul tot mai aproape de noi, își presează urechile de membrana firmamentului și ascultă lamentațiile noastre, clănțănitul dinților în marea iarnă a vieții, plictisul deznădăjduit în noaptea întunecată a sufletului.

Și iată-l că face un pas către mine, își împănă cuțitul în burta mea, apoi în inimă și simt că, parcă pentru prima dată, sunt ceva, dar nu știu ce, nu știu să-i dau glas ori formă, în timp ce afară cerul a coborât aproape până la centrală, stelele bâzâie gălăgios, iar în depărtare blocurile au vârfurile retezate în nori.

Ba da, știu ce simt în vreme ce omul care sunt eu mă ține în brațe – mă ține să nu cad, mă sprijină, mă leagă să-mi dau duhul – și cuțitul său e încă în mine: simt milă. Milă pentru călăul meu, pentru că undeva, la distanță, între două clădiri, în spatele unui copac, îi văd următorul, care poartă și el un cuțit în pumn, iar fața sa mi-e cunoscută: *chipul său e chipul meu*.